

**GIJZELAAR
IN PARIJS**

**BERT WIERSEMA
GIJZELAAR
IN PARIJS**

Ĵ/columbus

Gijzelaar in Parijs
Deel 10 in de serie Simons' spectrum
Bert Wiersema

ISBN 978-90-8543-542-6
ISBN e-book 978-90-8543-555-6

NUR 283/284
c-NUR 030
TREFWOORD detective

Ontwerp omslag: Brigitte Wolthuis – Beep
Illustratie omslag: Zijdiezijn
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS – LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media te Leeuwarden

www.jongbloedmedia.nl
www.bertwiersema.nl

Inhoud

Vooraf 7

Hoofdstuk 1	Een gouden aanbod	9
Hoofdstuk 2	Naar Parijs	28
Hoofdstuk 3	De overval	44
Hoofdstuk 4	Een explosie en een klap	60
Hoofdstuk 5	Waar ben ik? Wie ben ik?	76
Hoofdstuk 6	Jullie kan ik verstaan!	90
Hoofdstuk 7	Op de vlucht	107
Hoofdstuk 8	Alles verloren?	123
Hoofdstuk 9	Waar zitten jullie?	144
Hoofdstuk 10	Kiezen tussen goed en kwaad	159
Hoe het afliep		179

Vooraf

Elk jaar wordt in Davos in Zwitserland een grote bijeenkomst gehouden: het World Economic Forum (WEF). Tijdens die dagen komen leiders van de grootste bedrijven van de wereld bij elkaar. Ze bespreken samen hoe volgens hen de economische wereld eruit moet zien. Niet alleen bedrijfsleiders komen naar Davos; ook wereldleiders laten zich er graag zien. Presidenten en minister-presidenten hebben er baat bij om te weten wat de grote bedrijven van plan zijn. Verder worden geleerden uitgenodigd om mee te denken. Natuurlijk is de pers ook volop aanwezig.

Jaarlijks trekken zo'n 2500 personen naar Davos. De meesten komen om te luisteren. Enkelen worden uitgenodigd om te spreken. Dat gebeurt vaak in collegezalen. Men kan zich inschrijven voor zo'n debat. In de zaal zitten soms honderden geïnteresseerde luisteraars. Op het podium zitten de sprekers. Er wordt gedebatteerd met behulp van een gespreksleider. Hij of zij leidt het gesprek in goede banen en zorgt dat alle sprekers de kans krijgen hun zegje te doen. Het thema van dit jaar is 'duurzaamheid'.

Een gouden aanbod

Professor Robert Heerema tikt geïrriteerd met zijn vingers op zijn knie. Hij houdt het bijna niet uit in de bioscoopstoel. De zaal is heel ruim. Robert schat dat er wel vijfhonderd mensen in de zaal zitten. Iedereen luistert aandachtig naar het debat dat een panel voor in de zaal voert. Zeven mensen zitten op het podium. Natuurlijk is er een gespreksleider, maar hij heeft het gesprek nauwelijks in de hand. Daarnaast zitten er onder anderen twee leiders van grote bedrijven die hun producten zo zuinig mogelijk proberen te produceren. Het zijn twee bedrijven die zeggen van alles te doen voor het milieu, maar als hun leiders gevraagd wordt wát ze doen, komen er zaken uit als: de productie verhogen als de zon schijnt. ‘Zo maken we optimaal gebruik van onze zonnepanelen’, zegt de CEO van het bedrijf trots. In de zaal klinkt applaus, maar de professor klapt niet mee. Dat zet geen zoden aan de dijk. Daarmee houd je de opwarming van de aarde niet tegen.

De gespreksleider loopt een paar passen over het podium en lacht vriendelijk naar de camera’s die op hem gericht zijn. ‘U merkt dat zij op de goede weg zijn. Hoe zit dat eigenlijk met de grote oliemaatschappijen? Zij maken enorme winsten. Dat geld hebben ze nodig om de overgang naar schonere energie mogelijk te maken, zeggen ze. Is dat wel zo? Laten we dat vragen aan meneer Albert Stockwell. Hij is de CEO van Exxon, een van de grootste oliemaatschappijen ter wereld.’

Meneer Stockwell neemt met een minzaam glimlachje de microfoon in ontvangst. Uit de zaal klinkt een mager applaus.

De CEO heft een hand op. ‘Ik snap wel dat jullie niet staan te juichen. Jullie associëren ons met “zoeken naar olie” en met “milieuvervuiling”. Dat is niet helemaal onwaar.’

Robert kauwt op een nagel. Niet onwaar, niet onwaar. Het is ontzettend waar. Zij zijn de oorzaak van het overgrote deel van de vervuiling op de wereld.

Albert Stockwell praat ondertussen verder: ‘Maar dat gaat veranderen. Mijn bedrijf, maar ook bijvoorbeeld Shell en British Petroleum slaan momenteel de handen in elkaar. Ook wij begrijpen dat er een einde gaat komen aan de productie van olie. De wereld zal op een andere manier van energie moeten worden voorzien. En dát gaan wij voor u regelen. Honderden geleerden zoeken op ónze kosten naar de oplossing. Wij bouwen bijvoorbeeld nu al overal op de wereld waterstoffabrieken.’

De CEO laat even een stilte vallen. Een enkeling in de zaal applaudiseert. ‘Natuurlijk kunnen we niet van de ene op de andere dag stoppen met olie oppompen. U wilt allemaal dat u met uw auto kunt rijden en dat u na de conferentie een vliegtuig naar huis kunt nemen. Als het koud is, wilt u uw huis verwarmen. En in een snikheet land bent u blij dat u uw airco aan kunt zetten. Toch pompen wij elk jaar minder olie op en maken we steeds meer gebruik van hernieuwbare energie.’ Hij gaat staan en steekt een vuist in de lucht. ‘De zon, de wind, en waterstof zijn de toekomst, en wij, oliemaatschappijen, gaan zorgen dat u die krijgt!’

Eerst beginnen een paar luisteraars te klappen, maar niet veel later klinkt er in de zaal een daverend applaus. Albert Stockwell kijkt triomfantelijk de zaal in.

Nu houdt Robert Heerema het niet langer. Hij schiet overeind en loopt via het zijpad langs de klappende mensen naar voren. Snel klimt hij het podium op. Beveiligers kijken geschrokken op en in hun oortjes klinken bevelen. De professor rukt de microfoon uit de hand van de CEO. ‘Smerige leugenaar!’ schreeuwt

hij. ‘Jullie pompen niet minder olie op: dit jaar 15 procent méér dan vorig jaar. Er werken geen honderden geleerden voor jullie. Ik heb jullie mijn diensten aangeboden, maar jullie weigerden. Mijn briljante uitvinding Anneline zal de wereld veranderen, wanneer ze klaar is ...’ Op dat moment wordt Robert bruut beetgepakt door twee boomlange kerels. Hij klemt zijn beide handen om de microfoon. ‘Ik kan energie opwekken uit daglicht. Ik kan de woestijnen laten bloeien. Anneline maakt een einde aan de *global warming* ...’

‘Zet die microfoon uit’, brult Albert Stockwell tegen de gespreksleider. ‘En haal die gek hier weg.’

De gespreksleider roept naar de regie. ‘Doe uit! Doe uit!’

Robert roept nog meer in de microfoon, maar het geluid wordt niet meer versterkt en in de zaal heerst inmiddels chaos. Twee beveiligers werken de professor tegen de grond. Ze rukken de microfoon uit zijn handen, draaien zijn arm op zijn rug en sleuren hem de coulissen in.

‘Au! Au! Laat me los!’ roept Robert. ‘Mijn boodschap is belangrijk. De wereld is nog te redden. Laat mij gaan!’ Maar de mannen lijken hem niet te horen. Achter het podium slaan ze handboeien om zijn polsen. Robert laat zich vallen en trapt om zich heen. ‘Breng me naar de zaal!’ De sterkste beveiligertilt hem zwijgend aan de handboeien van de grond. De armen van de professor worden bijna uit hun kom gedraaid. Hij jammert van de pijn. Tranen rollen over zijn wangen. De beveiligers pakken hem elk onder een arm. Zo leiden ze hem het gebouw uit.

Het toegangshek is al snel in zicht. Robert snapt wat de mannen van plan zijn. ‘Laat me op het terrein. Ik heb een badge! Ik heb toegang’, zegt hij wanhopig. ‘Ik werk voor de universiteit van Groningen. Ze hebben een vermogen voor mijn deelname betaald.’ De professor heeft zijn badge, waarmee hij toegang tot het congres krijgt, aan een lint om zijn nek hangen. Een

van de mannen rukt het van zijn hals. ‘Blijf af! Die badge is van mij!’ Maar de mannen zeggen geen woord en dragen Robert het terrein af.

Pas nadat ze een eindje van het toegangshek verwijderd zijn, opent een van de beveiligers de handboeien. Robert rukt zich meteen los en wil naar het hek lopen. De beveiligers schopt zijn voeten snel onder hem vandaan. Met een smak klapt Robert tegen het asfalt. De andere beveiligers geeft hem een trap in zijn zij, die hem naar adem doet happen. De mannen wandelen vervolgens op hun gemak naar het toegangshek, dat meteen achter hen gesloten wordt.

Kreunend krabbelt Robert Heerema overeind. Zijn hele lijf doet zeer. Strompelend loopt hij naar het hek. Smekend kijkt hij de beveiligers bij de toegang aan. ‘Ik moet naar binnen. Ik ben professor in Groningen. Ik heb vijf dagen toegang tot de lezingen.’

De man kijkt hem onbewogen aan. ‘Uw pas alstublieft.’
‘Je weet best dat ik geen pas heb!’ bijt Robert hem toe. ‘Mijn badge hebben die vriendjes van je net afgepakt. Dat heb je best gezien.’

De man draait zich om en gaat binnen achter een tafel zitten. Hij trekt een blad naar zich toe en begint te lezen. Robert bonkt op het glas aan de zijkant van het gebouwtje, maar de man kijkt niet op of om.

In de zaal is intussen de rust enigszins weergekeerd.

‘Hoe heeft dit kunnen gebeuren?’ snauwt Albert Stockwell woedend naar de gespreksleider. ‘Je had veel eerder moeten ingrijpen, sukkel. Blaas het debat maar af, voordat er nog meer gekken zich iets in hun hoofd halen.’

De leider knikt als een geslagen hond en tikt op de microfoon. Hij hoort dat hij versterkt wordt en begint met praten. ‘Beste mensen, excuses voor dit ongemak. Laten we ons aansluiten bij

de laatste woorden die meneer Stockwell tot ons richtte. Wind, zon en waterstof zijn de toekomst en de oliemaatschappijen zullen ons de toekomst brengen. Applaus.'

Een enkeling applaudisseert, maar de meeste mensen zijn al op weg naar de uitgang, of staan in groepjes te discussiëren.

Midden in de zaal staan drie mannen met elkaar te praten. 'Waarschijnlijk is het een gek, maar je weet maar nooit. Dit moet STEBCO weten. Ze moeten hun STEBCO-commando's erop afsturen', zegt een van hen.

Een ander kijkt wat zuiniger. 'Rustig aan. We kunnen zelf wel wat voorwerk doen. Laten we eerst erachter zien te komen wie die gast is. Het maakt nogal wat uit of het een geflippte milieu-activist is of een gerenommeerde geleerde; een professor met een goede naam.'

De derde man knikt. 'Dit is de tweede dag. We hebben nog drie dagen de tijd om uit te zoeken wie die vent is. Waarom zullen we slapende honden wakker maken, als het wellicht niets blijkt te zijn?'

Helemaal achter in de zaal zit een lange, statige man. Zijn haar is spierwit, maar niet van ouderdom. Angus Reed is midden vijftig en kerngezond. Hij houdt de vingertoppen van beide handen tegen elkaar aan. 'Wat denk je, Marvin? Zouden die drie mannen van STEBCO kunnen zijn?'

De man naast hem draagt een chauffeursuniform. 'Dat zou heel goed kunnen.'

'Hoe kwam de man die de microfoon greep, op jou over?'

De chauffeur tuit zijn lippen en denkt even na. 'Erg gedreven, lijkt me. Maar ook wel erg impulsief.'

Angus knikt. 'Is het een gek, of heeft hij echt iets uitgevonden?' 'Moeilijk te zeggen', vindt Marvin. 'Daarvoor zou je een uurtje met hem moeten praten.'

‘Daar ben ik het mee eens’, zegt Angus. ‘Rijd de Rolls-Royce voor, breng me naar mijn hotel, en zoek dan die man op. Ik zou graag even met hem praten ... Over een kwartiertje sta ik buiten.’

De chauffeur staat op en verlaat de zaal. Angus Reed kijkt nog een poosje naar de drie mannen midden in de zaal, totdat ze aanstalten maken om te vertrekken.

Robert Heerema leunt tegen een lantaarnpaal. Alles doet pijn. Hij heeft al enkele keren geprobeerd om een taxi aan te houden. Blijkbaar ziet hij er te verfromfaaid uit om mee te nemen. Ook vraagt hij zich af of hij wel genoeg geld in zijn portemonnee heeft. Zwitserland is niet goedkoop en hij heeft vrijwel al zijn spullen, inclusief contant geld, op zijn hotelkamer liggen. Er zit weinig anders op dan naar het hotel te lopen. Hij laat de lantaarnpaal los en loopt met moeite richting het hotel. Na enkele rustpauzes bereikt de professor eindelijk zijn bestemming.

Ook hier staat bij de ingang een beveiligder. ‘Mag ik uw pas zien, meneer?’

‘Ik heb geen pas’, gromt Robert onvriendelijk.

‘In het hotel worden alleen maar congresgangers toegelaten.’

‘Dat weet ik. Ik ben een congresganger; kamer 218. Ik ben professor Robert Heerema en ik ben van mijn pas beroofd.’

‘Beroofd?’

‘Ja, beroofd, ja. Mag ik nu naar binnen?’

De man tikt op zijn oortje. ‘Ogenblik.’ Dan zegt hij iets in een Zwitsers dialect. Het is onverstaanbaar voor de professor.

Al snel loopt een andere beveiligder uit het hotel naar het tweetal.

De beveiligers overleggen kort, waarna de laatst aangekomen man een uitnodigend gebaar maakt. ‘Ik loop met u mee naar de balie. U begrijpt dat we uw verhaal moeten nagaan.’

Robert bromt wat en volgt de man naar de balie. Achter de balie staat een hotelmedewerker. ‘Wat kan ik voor u doen, meneer?’

‘Ik ben mijn pas kwijt. Ik ben professor Robert Heerema; kamer 218.’

De medewerkertipt waten tuurt even naar het computerscherm. Dan lijkt hij te schrikken. ‘Zou u een momentje in de lobby willen gaan zitten? Wij zoeken dit voor u uit. Dat duurt hooguit een paar minuten.’

Onwillig loopt Robert de lobby in en gaat in een van de leren fauteuils zitten. Ongeduldig tikt hij met zijn vingers op de leuning. Hij ziet dat de baliemedewerker en de beveiligger over de computer gebogen staan. De beveiligger loopt weg en gaat naar de lift. Daarna gebeurt er minutenlang niets. Robert kijkt ongeduldig op zijn horloge. Waarom komt er niemand naar hem toe? En waarom kan hij niet gewoon naar zijn kamer? Na een kwartier houdt hij het niet meer uit. Met grote passen loopt hij naar de balie. ‘Jullie weten nu toch zo langzamerhand wel wie ik ben?’

‘Echt, meneer, gaat u nog even zitten. Het zal zeker niet lang meer duren.’

De professor loopt naar de lobby en gaat weer zitten. En inderdaad, nog geen drie minuten later stapt de beveiligger uit de lift. Tot Roberts verbijstering heeft de man zijn koffer en aktetas vast. Woedend springt hij overeind en stapt op de beveiligger af. ‘Wat heeft dit te betekenen? Dat zijn mijn spullen!’

De man legt zwijgend de koffer en aktetas op de tafel in de lobby en ritst ze open. ‘Wilt u even kijken of ik al uw bezittingen in uw tas en koffer gedaan heb?’

De hotelmedewerker komt erbij staan met een vel papier in zijn handen. ‘Als u uw koffer gecontroleerd hebt, wilt u dan even hier tekenen?’ Hij wijst naar een lege plek op het papier. Robert kijkt de mannen aan. ‘Wat is dit? Moet ik het hotel verlaten?’

‘Dat is inderdaad de bedoeling’, antwoordt de medewerker.